

HET SCHUTTERSFEEST

DE Winter, die dat jaar buitengewoon hard en bitter was geweest, liep ten einde. In het Sherwood-woud scheen alles tot nieuw leven te ontwaken. Robin Hood en zijn mannen kwamen uit de spelonken te voorschijn, waar ze in den Winter beschutting hadden gezocht tegen de strenge vorst. De laatste maanden hadden ze weinig last gehad van hun vijanden... Die schenen ook te wachten op beter weder om den strijd weer aan te binden. Want ondanks de betrekkelijke rust wist Robin door zijn verspieters, dat de Normandische heeren nog steeds even verbitterd en ongenadig waren en zouden strijden tot het uiterste om hem klein te krijgen. Hij stond hun in den weg, meer dan ooit, nu het iedereen bekend was, hoe hij zijn rechten als graaf van Huntingdon wilde opeischen. Maar Robin vreesde de hervatting van de vijandelijkheden niet.

— Ik zal strijden tot het uiterste om mijn rechten te verdedigen, zei hij tot Marian, die wat bleek zag na den langen, strengen Winter.

Maart en April verliepen zonder dat er iets gebeurde. Robin en zijn mannen gingen weer op jacht en vrouwen en kinderen genoten van den zonneschijn.

* * *
* * *

Al scheen het in het kamp van de Normandiërs nu stil, toch was dat niet zoo. Na den dood van baron Fitz-Alwine, die in een gevecht gedood werd door Robin Hood, had zijn dochter het grauwe kasteel van Nottingham moeten erven. Maar de jonge vrouw leefde zoo gelukkig op haar kasteel te Mansfield, aan de zijde van haar man, den wakkeren Allan Clare, dat ze afzag van haar rechten op het slot, waar haar vader zooveel kwaad had bedreven. Christobel dacht nooit met plezier terug aan haar jonge-meisjesjaren, die zij achter de dikke muren van het onherbergzame kasteel had gesleten. Daarbij was ze als gravin van Mansfield rijk genoeg, dat ze het goed van Nottingham gemakkelijk aan de andere erfgenamen van haar vader kon afstaan.

En zoo komt het, dat het kasteel van Nottingham enkelen tijd na den dood van baron Fitz-Alwine betrokken werd door een van dezen neven. De nieuwe heer van Nottingham had een aardje naar zijn oompje. Hij was even wreed, even ruw, even geniepig, maar omdat hij jonger was dan Fitz-Alwine, bleek hij nog gevaarlijker. Hij was zoo dankbaar voor de prachtige erfenis, dat hij plechtig beloofde den dood van zijn oom te zullen wreken en niet te rusten, voor hij de vrije mannen uit het woud zou hebben uitgeroeid.

— Kan ik Robin Hood in handen krijgen, zei hij, dan is het uit met de macht van die bende vrijbuiters. Maar hoe hem te vangen?

Want de nieuwe heer van Nottingham kon er zich bij schermutselingen al gauw rekenschap van geven, dat Robin Hood zich niet zoo gemakkelijk zou laten grijpen.

Maar nu had hij een list verzonnen.

Hij zou met de Meifeesten een grooten wedstrijd uitschrijven onder de beste boogschutters van het land. De eerste prijs was een met goud beslagen boog en een zilveren koker met pijlen. Alle deelnemers aan den wedstrijd zouden eerlijk en edelmoedig behandeld worden en vrij kunnen komen en gaan.

— Zoo vang ik Robin Hood, dacht de verwaande heer van Nottingham. Daar loopt hij in. Ah! Robin zal zijn meesterschap willen toonen in het boogschieten, dat staat vast!

De baron was gelukkig met zijn plan. Hij wreef zich vergenoegd de handen. Ditmaal kon de gehate Robin Hood hem niet meer ontsnappen. Hij zou zorgen op den dag van het feest een flinke, gewapende macht in de stad te hebben. Hij zou nog een afdeeling soldaten vragen aan prins Jan, den regent, en die zeker krijgen, als prins Jan hoorde waarvoor het was.

Op een wenk van hun heer zouden de krijgers Robin Hood en zijn mannen grijpen. Aan zijn gegeven belofte van vrij gaan en komen dacht de heer van Nottingham niet... Het was niet de eerste maal, dat de sluwe en trouwelooze Normandische heeren hun woord braken om een Saks in handen te krijgen.

— John! riep de heer van Nottingham.

Enkele oogenblikken later trad een knecht binnen.

— U wenscht, edele heer? vroeg hij.

— Is de sherif in het kasteel?

— Ik denk het wel, heer.

— Ik verbied u te denken. Dat doe ik voor u allemaal. Ge moet weten. En hoepel op nu. Zorg, dat ik binnen twee minuten den sherif hier zie.

De knecht verdween en weldra liet zich de sherif aanmelden.

— Luister eens, zei hem de baron. Ik ga een schutterswedstrijd uitschrijven. Dat moet bekend gemaakt worden in de heele omgeving. Schrijf de voorwaarden, die ik u ga opgeven, op een perkament en zend dadelijk twee herauten te paard uit om mijn besluit overal te verkondigen.

— Ik ben een en al oor, zei de sherif, terwijl hij zich neerzette aan de groote houten tafel en de lange ganzenveer opnam.

De baron dikteerde de voorwaarden voor den wedstrijd en de sherif teekende die in mooie groote letters op een perkament, waaraan hij later een lint met het zegel van den heer van Nottingham bevestigde.

's Anderendaags verlieten twee herauten te paard het kasteel. In elk dorp en in elke stad bliezen zij op hun trompetten en als het volk rondom hen was samengestroomd lazen zij het perkament, waarin de wedstrijd werd aangekondigd.

De tijding van den uitgeschreven wedstrijd bereikte Robin, toen hij, met zijn rug tegen een boom stond geleund en genoot van de Lente om zich heen en den geur van de duizenden bloemen. Het was Kleine John, die eens een kijkje gaan nemen was in een dorp, niet ver van Nottingham, die er mee afkwam.

— Dat is iets voor u, Robin, zei hij opgewonden. Nu kunt ge dien heeren laten zien, wat ge waard zijt als boogschutter.

— Dat hebben ze reeds dikwijls genoeg ondervonden, antwoordde Robin glimlachend. Maar die wedstrijd trekt mij buitengewoon aan, al ruik ik gevaar. Of vertrouwt gij op die belofte van vrij komen en gaan, John ?

Kleine John grinnikte...

— Ik zou geen Saks zijn, moest ik gelooven aan het woord van een Normandiër. Maar niettemin zou ik toch op den wedstrijd willen verschijnen, Robin, om te toonen, wat wij kunnen. We zijn immers nooit bang geweest !

— Neen, zei Robin Hood grimmig, dat is waar, en ik beschouw dien wedstrijd als een uitdaging tot ons gericht. Welnu, ik neem haar aan.

— Goed gesproken, riep Kleine John uitbundig, wij zullen u vergezellen. Kijk, ginder komt Will, hij zal ook wel van de partij willen zijn.

William, de vroegere, flinke boerenzoon, was nu Robins

tweede luitenant. Men noemde hem Roode Will, omdat hij steeds gekleed ging in een roode buis en een roode muts droeg. Robin, Kleine John en hij vormden een onafscheidelijk driemanschap, verbonden door lange jaren van vriendschap en verknochtheid.

— Er is nieuws, zei Will, toen hij zijn hoofdman en John begroet had, ik zie het aan uw gezichten. Vertel eens vlug.

— Hebt ge nog niet gehoord van den grooten schutterswedstrijd, dien de heer van Nottingham uitschrijft? vroeg Kleine John. Van heinde en ver zullen de beste boogschutters komen om er aan deel te nemen. Robin wil ook gaan.

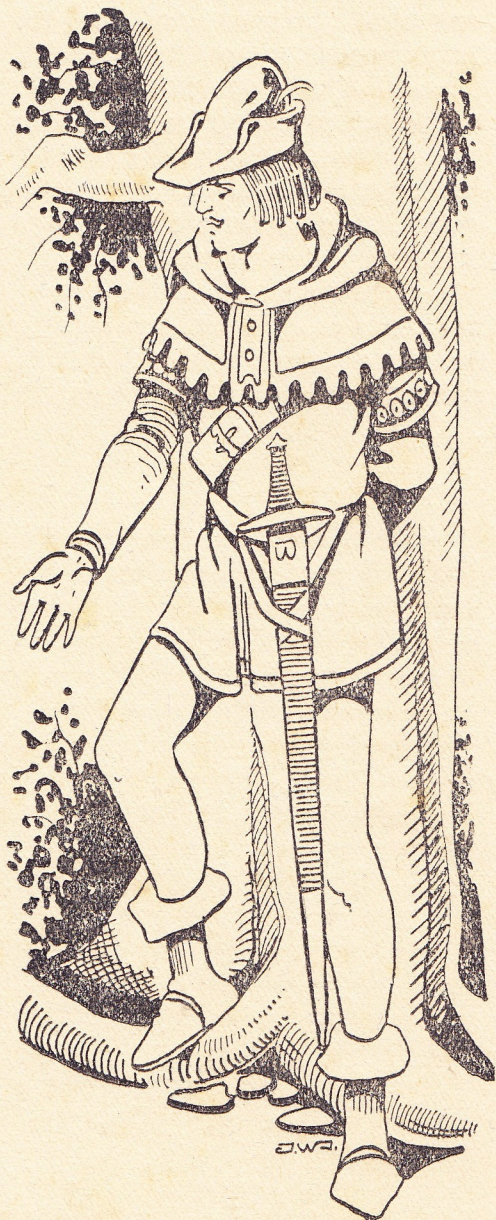
Wills oogen glinsterden.

— Natuurlijk, zei hij, wie anders dan hij zal met den eereprijs gaan strijken? We zullen trotsch kunnen zijn op onzen hoofdman.

— Maar zonder gevaar zal onze deelneming wel niet zijn, bracht Robin hem onder de oogen. Al belooft de heer van Nottingham ook vrijgeleide aan elken deelnemer, daarom durf ik op die belofte nog niet vertrouwen.

— O, ik ook niet, zei Roode Will, maar wat hindert dat? We zullen hem dan weer eens leeren, hoe wij, Saksen, bestaan en wel zorgen weer ongehinderd te vertrekken.

Robin knikte.

— Ik beschouw dien wedstrijd als een uitdaging. Welnu, ik neem haar aan.
(blz. 94)

— Ja, ik ben bereid de uitdaging aan te nemen ! besloot hij. Maar eerst moeten we goed de voorwaarden kennen. Laat ons dus ergens de herauten gaan opzoeken en zelf eens gaan luisteren, wat ze te vertellen hebben.

De drie mannen begaven zich in de meest opgewekte stemming op weg. In een dorpje, niet ver buiten het woud, hadden zij de herauten van den heer van Nottingham reeds ingehaald. Ze hadden juist hun perkament ontrold en begonnen met luide stem te lezen wat erop geschreven stond, toen plots een pijl door de lucht suisde en het dokument dwars doorboorde, daar waar sprake was over het vrije gaan en komen van alle deelnemers. De herauten keken verbaasd op, maar wie den pijl had afgeschoten, konden ze niet vinden.

— Zie zoo, zei Robin, terwijl hij met zijn twee getrouwe luitenants naar het bosch terugkeerde, nu kunnen ze hun heer tenminste gaan vertellen, dat ik zijn uitdaging aanvaard. Het zal hem gerust stellen.

... ..

's Avonds besprak Robin het plan met al zijn mannen. Hij had dadelijk bijval. Alleen Marian schudde het hoofd.

— Ga niet, Robin, zei ze smeekend, ik ben bang voor u. De heer van Nottingham is een machtig man. Als hij u wil vatten, heeft hij een goede list gekozen.

Doch Robin lachte en kuste haar.

— Geen bezwaren, Marian, zei hij. We zullen de burgers van Nottingham eens toonen, dat wij de beste schutters uit de omgeving zijn, misschien wel de beste uit heel Engeland.

Ze sloeg haar armen rond zijn hals ; haar gelaat bleef ernstig en bezorgd.

— Ge zijt te overmoedig, Robin, dat loopt nooit goed af, ik heb er een voorgevoel van. Ik vertrouw dat schuttersfeest niet. Het is een list om u te lokken.

— O, ja, dat denk ik ook, Marian. Maar ik wil die heeren toonen, dat ik geen lafaard ben. Ik zal op hun wedstrijd verschijnen en er mededingen naar den eereprijs.

Marian zweeg. Ze kende haar man. Als hij op zoo'n vastberaden toon sprak, viel er niet met hem te redeneeren. Zijn besluit stond dan vast.

Met een bezwaard hart zag de jonge vrouw de dagen verglijden. Robin en zijn mannen hadden het druk met voorbereidselen. Ze wilden op het feest verschijnen, vermomd als jagers, handwerkgezellen en boeren. Er werd ook druk ge-

oefend met pijl en boog en een vroolijke bedrijvigheid heerschte in de kampplaats.

Zoo kwam het schuttersfeest.

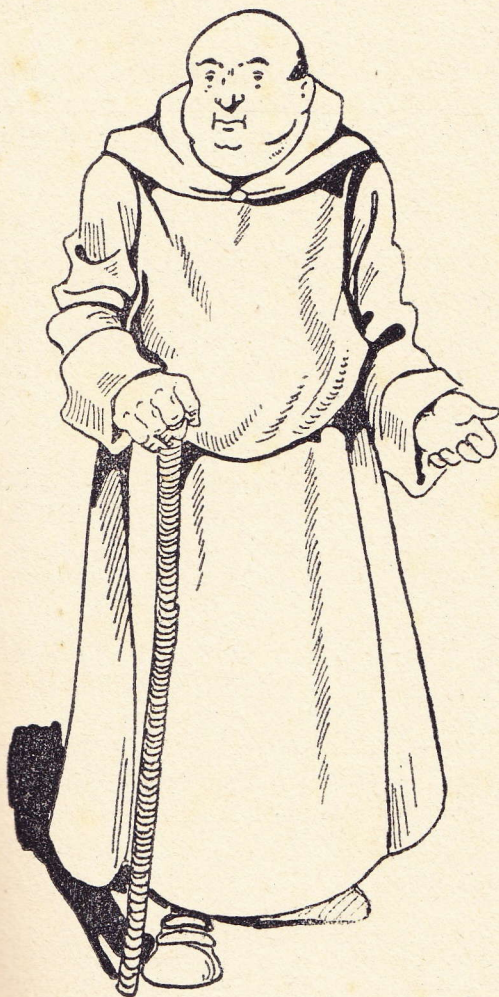
Het was een blijde voorjaarsdag. De zon viel tusschen de takken van de boomen en verleende glans en kleur aan de groep mannen, die gereed stond om te vertrekken. Er was afscheid genomen van vrouwen en kinderen en van de mannen, die in het kamp bleven, om hen te bewaken. Robin gaf zijn laatste onderrichtingen. Ze konden samen wegrijden, maar eens uit

het bosch zouden zij zich verdeelen in kleine groepen, om de aandacht niet te zeer op hun aankomst te vestigen. Kleine John, Roo-de Will en nog twee van Robins beste schutters zouden met hem deelnemen aan den wedstrijd. De overige mannen moesten zich onder het publiek mengen en pijl en boog gereed houden in geval van verraad.

— En nu op weg, mannen, besloot Robin zijn korte toespraak. Op, ter zege!

— Op, voor Robin, graaf van Huntingdon, onzen hoofdman! riepen allen.

Robin blies op zijn jachthoorn. Krachtig en triomfantelijk schalden de tonen door het woud. Luidе toegejuicht vertrok de kleine stoet. Alleen Marian riep niets; ze stond roerloos stil en staarde door een mist van tranen naar de stoere, krachtige gestalte van haar man. Hoe fier

— Kom, kom, niet zoo donker kijken, troostte de pater (blz 98).

zat hij te paard en hoe schitterend viel de zonneschijn op zijn golvend haar.

— Ik zal pas gerust zijn als ik hem vanavond veilig en wel zie terugkeeren, zei ze tot vader Tuck, die naast haar stond.

— Kom, kom, troostte de pater. Niet zoo donker kijken, Marian. Robin is een flinke kerel, en gewoon zich uit den slag te trekken. Er is hem immers nog nooit iets overkomen.

— Neen, maar zal dat zoo blijven? Robins tegenstanders zijn machtig en sluw.

— En hij vlug en krachtdadig. Nooit werd hij door de Normandische heeren geslagen, hoe talrijk zijn tegenstanders soms ook waren.

— Het geluk kan keeren, zei Marian somber.

Ze keek naar de bocht in het pad, waar de laatste ruiter verdween in een wolk van stof. En nog eens zei ze zacht:

— Was het maar avond, en zag ik hem terugkomen.

... ..

Het groote, ruime plein voor het kasteel lag in vollen feesttooi onder de stralende Meizon. Knechten liepen af en aan om de hand te leggen aan de laatste voorbereidingen. In de schaduw van een reusachtigen eik was een verhoog opgetimmerd, behangen met zijde en fluweel. Daar zouden straks de adellijke dames en heeren uit de omgeving plaats nemen om den grooten schutterswedstrijd bij te wonen. Veel verder stonden tenten met ververschingen voor het volk, dat heden feest vierde en reeds in kleine groepjes begon af te zakken.

Voor een van de hooge boogramen van zijn slot stond de heer van Nottingham naar het gewoel beneden hem te kijken.

— Een uitgelezen dag, zei hij tot den edelman, die naast hem stond. Er zullen wel veel deelnemers zijn voor den wedstrijd. Ik ben benieuwd of Robin Hood zal komen.

— 't Is te hopen, antwoordde de edelman en zijn oogen schitterden van wraaklust, want hij was niemand anders dan Sir Gwijde, die enkele jaren geleden zoo'n beschamend en vernederend lesje van Robin Hood had gekregen. Ofschoon dat nu reeds een heelen tijd geleden was, toch was Sir Gwijde zijn afstraffing nog niet vergeten. Hij kon den naam van Robin Hood niet hooren noemen, zonder bleek te worden van woede en wraaklust. En toen de nieuwe heer van Nottingham, die een van zijn beste vrienden was, hem vertelde, welke list hij bedacht had om Robin Hood te vangen, juichte hij dat plan uitbundig toe.

— Hij is slim en moeilijk te verschalken, zei de heer van Nottingham twijfelend.

— Maar ook verwaand en overmoedig. Hij zal zijn kunsten als boogschutter willen vertoonen en bewijzen hoe sterk hij daarin is.

— Als hij komt is hij een verloren man, zei de baron van Nottingham op beslist toon. Mijn soldaten hebben mijn bevelen ; één wenk en hij wordt overrompeld.

— En dan wacht hem de galg, mompelde Sir Gwijde vergevoegd.

— Dat zal wel. Doch eerst zullen wij hem het genoeg gunnen ons te toonen hoe goed hij met pijl en boog weet om te gaan, spotte de heer van Nottingham.

— Stel u daar niet te veel van voor. Ik denk, dat ook hierin zijn roem wel grootelijks overdreven wordt.

— Er loopen toch wonderlijke verhalen over zijn handigheid om met boog en pijlen om te gaan, merkte de heer van Nottingham op. Trouwens, voegde hij er een beetje spottend aan toe, hij schijnt ook nogal aardig met het zwaard om te kunnen, nietwaar, Sir Gwijde ?

Sir Gwijde antwoordde niet meer. Hij had den steek wel gevoeld, maar vond het beter niet op deze hatelijkheid in te gaan. Hij kon toch zijn gastheer niet wegens beleediging uitdagen tot een tweegevecht, want de nieuwe heer van Nottingham stond bekend als een meester in het tornooien.

Op het slotplein leek plots beroering te heerschen. De heer van Nottingham tuurde in de verte. Hij zag er opgewonden en blij uit, terwijl hij op een kleinen stoet wees, die over den landweg naderde. De zon blonk in de schitterende harnassen van de ridders en tooverde lichtplekjes op de mooie, kleurige gewaden van de jonkvrouwen, die aan hun zijde reden. Een geleide van flink gewapende soldaten omgaf den kleinen stoet.

— Mijn eeregast, zei de heer van Nottingham zenuwachtig. Sir Gwijde keek hem nieuwsgierig aan.

— Wien bedoelt ge ? vroeg hij.

Zijn gastheer scheen van trots te glimmen, toen hij langzaam en plechtstatig antwoordde :

— Prins Jan zal ons feest met zijn tegenwoordigheid op-luisteren. Ik wist, dat hij op doorreis was in deze streken en zond hem gisteren een ijlbode om hem uit te noodigen. Ik kreeg een toestemmend antwoord en ziedaar : ginder komt hij aan-rijden, met zijn gevolg. Vlug, ik wil hem aan de slotpoort ver-welkomen.

Verbluft volgde Sir Gwijde zijn gastheer.

— Waarom hebt ge me niet verteld, dat onze doorluchtige prins zou komen ? vroeg hij verwijtend.

— Ik wilde u allen verrassen. Zooals ik ook straks den prins zal verrassen door hem uit te noodigen op de plechtige terechtstelling van Robin Hood, den grootsten vijand van de kroon.

De beide edellieden bereikten het slotplein. Opzij van de brug stonden de bedienden van den heer van Nottingham geschaard, klaar om den prins toe te juichen. Kleine meisjes strooiden bloemen voor de voeten van de paarden van de hooge gasten. Het volk stond wat achteraf. De baron gaf vlug nog enkele bevelen.

— De prins is vroeg, fluisterde hij Sir Gwijde toe. Ik had hem pas over een uur verwacht.

De kleine ruitersstoet draafde de brug over.

— Leve prins Jan, klonk het schuchter ; dan, op een driften en gebiedenden wenk van den heer van Nottingham, werd er luider gejuicht.

De baron zelf hielp den prins afstijgen.

— Welkom in dit huis, edele heer, zei hij plechtig. Uw komst hier is een groote eer voor ons allen. Sta mij toe u daarvoor eerbiedig dank te zeggen.

Prins Jan knikte welwillend. Knechten schoten nu toe om de dames en heeren van het gevolg van den prins te helpen bij het afstijgen. De paarden werden weggebracht.

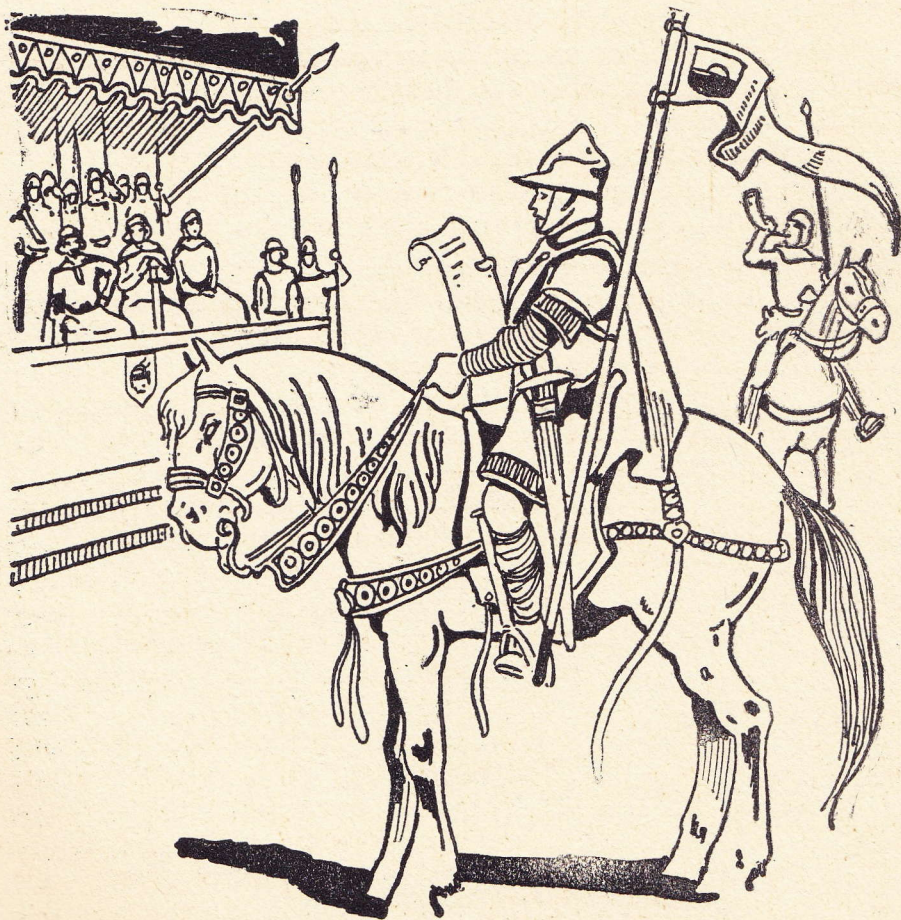
Met veel plichtplegingen leidde de heer van Nottingham zijn hoogen gast het kasteel binnen, waar in de ruime ontvangstkamer een tafel overladen stond met lekkernijen.

Terwijl het adellijke gezelschap zich te goed deed, werd het op het slotplein steeds levendiger. De zon stond nu reeds hoog aan den hemel en wierp haar stralende licht over het bonte, kleurige tafereel. De wedstrijd zou over een uur beginnen; reeds kwamen de eerste deelnemers aan. Ze hadden veel bekijks en paradeerden met hun groote bogen tusschen het opdringerige volk. Robin Hood en zijn vier gezellen waren er nog niet, maar onder de menigte liepen reeds veel van zijn mannen, vermomd als boeren, jagers en handwerkgezellen. De tenten met drank en lekkernijen deden goede zaken. Hier en daar dansten groepen uitgelaten kinderen. Maar af en toe stoof de menigte uiteen, om plaats te maken voor dames en heeren te paard, edellieden in schitterende kleeen. Het waren de gasten van den heer van Nottingham, die straks het schuttersfeest zouden bijwonen. Voorloopig werden allen het kasteel binnengeleid.

Langzaam, al te langzaam voor het ongeduldige volk, verstreek het uur van wachten. Doch eindelijk verkondigde trompetgeschal den aanvang van den schutterswedstrijd.

En meteen werden de breede poorten van het kasteel geopend en trad het adellijke gezelschap naar buiten. Toejuichingen, waarvoor soldaten van den baron het sein gaven, en die aangedikt werden door hoorngeschal, stegen op, terwijl de dames en heeren zich naar het verhoog begaven.

Prins Jan had de eereplaats. Rechts van hem zat zijn gastheer, de heer van Nottingham en links van hem de jonge, mooie dochter van den heer des huizes, die straks aan den overwinnaar den prijs zou uitreiken.

Een tweede geschal weerklonk. Een heraut las onder ademlooze stilte een laatste maal de voorwaarden van den wedstrijd voor. Toen hij klaar was stond prins Jan recht en hief de hand op. De wedstrijd was geopend en reeds verschenen de eerste deelnemers op het grasveld vóór het verhoog. Zij groetten eerbiedig en gingen dan plaats nemen vóór de reusachtige schijven, die op een afstand van vijftig stappen waren opgesteld. Hoorngeschal weerklonk. De mannen legden hun pijlen in hun bogen, spanden de peezen, mikten zorgvuldig en losten hun schot. Pijlen zoefden door de lucht en troffen de schijven.

Het bleek al dadelijk, dat de beste schutters uit het land hier bijeengekomen waren, want de meeste schoten waren vrij goed geplaatst. De eerste ploeg trok zich terug en werd opgevolgd door een tweede en door een derde. Telkens er geschoten werd, schalden de hoornen.

Er waren officieren uit het leger van den Koning onder de deelnemers, en gewone boogschutters. Er waren ook burgerlieden onder, « squires » — dat zijn rijke landjonkers — en zelfs de knechten van den heer van Nottingham hadden toelating gekregen om deel te nemen aan den wedstrijd.

De eerste beurt was bijna ten einde. Straks zouden de bestgeplaatsten nieuwe ploegen vormen en zoo de schiftingproeven voortzetten, tot tenslotte één enkel man overbleef: de kampioen, de beste.

Onder het publiek keken de mannen van Robin Hood scherp toe. Robin, Kleine John of Roode Will waren nog niet te vinden... wel herkenden de mannen de twee andere boogschutters uit hun groep, die op Robins verzoek eveneens aan den schutterswedstrijd zouden deelnemen.

Van op het verhoog volgden de hooge gasten met spanning en belangstelling het verloop van de wedstrijden. Op het geblaas van den baron van Nottingham en van Sir Gwijde begon zich langzamerhand een zekere teleurstelling af te teekenen.

— Hij is u te slim af, fluisterde Gwijde tot zijn gastheer. De boschuil laat zich waarachtig niet zoo gemakkelijk vangen.

De heer van Nottingham beet zich op de lippen.

— We zullen afwachten, siste hij.

Ondertusschen had de laatste ploeg post gevat voor de schietschijven. Het sein werd gegeven. De peilen zoefden door de lucht.

Toen baanden aan het andere einde van het veld vijf mannen zich een weg door de menigte. Ze wilden ook doorheen de haag van soldaten dringen, die het volk op afstand hield.

— Hola, wildeman, riep een soldenier, kunt ge niet wat minder dringen ?

— Wilt ge uw grooten mond wel eens houden, kreeg hij ten antwoord van een man als een reus. De wedstrijd is toch vrij voor elkeen zeker, of hebt ge daarstraks het reglement niet hooren voorlezen ?

En meteen duwde de reus den soldenier opzij, of hij een kind ware geweest, en verleende doorgang aan zijn vier makers. De vijf mannen, gekleed als arme boeren ; het gelaat verborgen onder een hoed met slappen rand, traden tot voor de tribune en groetten de hooge aanwezigen. Dan gingen zij plaats nemen voor de schietschijven, wachtten het sein af en plaatsten alle vijf hun pijlen netjes in de roos. Gejuich steeg uit de menigte op en zelfs prins Jan klapte in de handen. Dat was inderdaad een schitterende ploeg.

De tweede ronde van den wedstrijd ving aan. De twee eerstgeplaatsten van elke ploeg van vijf mochten hieraan deelnemen, en de ploeg die het laatst het veld betreden had, kreeg in haar geheel een tweede beurt. Twee schutters vielen er thans af.

Een derde ronde ving aan, waarvoor de schijven twintig stappen achteruit werden geplaatst. Zoo werd de moeilijkheid grooter en vielen er meer en meer mededingers af.

Tenslotte bleven er drie mannen in strijd : een officier van de wacht van den Koning, een reus en een landman, wiens gelaat onder den breedgeranden hoed niet te herkennen was. De schijven werden thans op honderd stappen gezet en de reus plaatste het minst goed zijn pijl. De twee andere kandidaten hadden hun pijlen juist in de roos geschoten.

De spanning onder het publiek nam zienderoogen toe en nu de voorbereidingen getroffen werden voor den laatsten kamp gingen de toeschouwers druk aan het wedden. De twee deelnemers hadden evenveel kansen. Wie zou het halen ?

Twee snaken, die in een boom waren gekropen om beter het verloop van den wedstrijd te volgen, geraakten het ook niet eens over hun kandidaat.

— Ik wed op den officier, riep de eene.

— En ik op den landman, schreeuwde de andere. Ge moet blind zijn om op dien officier te wedden. Ziet ge niet hoe die boer schiet. Maar het is of hij nooit iets anders heeft gedaan. Die zou slapend de roos treffen.

— Toch wed ik op den officier, hield de eerste vol.

— En ik op den landman.

— Wel, wat wedt ge? Wat hebt ge te verwedden? (blz. 104)

— Ge hebt ongelijk.

— Wel, wond de tweede zich plots op, wat wedt ge? Wat hebt ge te verwedden?

De eerste knaap krabde zich even achter de ooren. Ja, wat had hij eigenlijk in te zetten, als pand?

— Mijn hemd verwed ik! schreeuwde hij plots, en mijn broek erbij!

— Afgesproken, was het antwoord en de handen van de twee jongens klaptten in elkaar.

Op het verhoog was de spanning niet minder groot.

— Wel, waar blijft uw Robin? vroeg Sir Gwijde fluisterend aan den baron.

— Ik dacht nochtans, dat gij hem zoo goed kentet, was het bitsige antwoord. Ge hebt er toch alle reden toe.

Sir Gwijde vond het weer beter te zwijgen. Maar diep in zijn binnenste stormde het, omdat hij voorzag, dat de heele list

van den heer van Nottingham zou mislukken. Moest Robin hier geweest zijn, hij zou zich immers reeds lang hebben doen opmerken, door zijn bende vrijbuiters, die hem allicht zou vergezellen en door zijn overmoed. Moest hij gekomen zijn, men zou reeds lang zijn groene muts met de haneveer op het veld gezien hebben, meende hij.

De herauten traden aan en staken de trompetten. Het sein voor den laatsten wedstrijd was gegeven. Nu zou de beslissing vallen. Maar weer schoten de twee kandidaten even netjes in de roos. Er moest dus herbegonnen worden.

— Zet de schijven nog twintig stappen verder ! schreeuwde de landman tot de knechten, en dadelijk werd zijn bevel uitgevoerd.

Weer klonk een hoornsignaal. De twee mannen stonden naast elkaar. De officier in zijn schitterend harnas, de landman in zijn grauwe, bruine buis. Beiden legden den pijl in den boog, spanden de pees, legden aan... Er hing een ademlooze stilte over het feestterrein. De pijlen zoefden door de lucht. Een trof de roos, de andere ging ernaast.

Een oorverdoovend gejuich steeg op. Elkeen schreeuwde, riep, klapte in de handen. Gansche groepen onder de menigte stonden te dansen. Boven, in den boom, zat een spiernaakt ventje, terwijl de andere zwaaide met een broek en een hemd. De officier was geslagen. De landman, in zijn grauwe, verscheurde pak, was de overwinnaar.

Meisjes kwamen op hem af en leidden hem naar het verhoog, waar hij zijn prijs zou krijgen. Luide toegejuicht naderde Robin Hood — want hij was het natuurlijk — de tribune. Hij boog de knie en uit de mooie, slanke handen van de jonkvrouw van Nottingham ging hij den fel-begeerden prijs ontvangen : den met goud-beslagen pijl en den zilveren koker met pijlen. De heer van Nottingham wierp een vorschenden blik op den kloeken man, die daar geknield zat en tegen alle regels van de beleefdheid in, gedekt bleef vóór den regent, den broer van den Koning. Dat wekte zijn achterdocht. Waarom ontblootte die man niet het hoofd ?

Sir Gwijde bekeek den prijswinnaar aandachtig.

— Hij is het, siste hij, o, ik twijfel niet. Ik herken zijn oogen, zijn mond.

— Een teeken van mijn hand, dacht de heer van Nottingham en ik heb hem in mijn macht. Wat een prachtig geschenk voor den regent ! Wat kan ik hem wel in vergelding daarvoor vragen ?

Prins Jan was eveneens van zijn zetel opgestaan.

— Wie zijt gij, scherpooeg, vroeg hij aan den overwinnaar. Mogen wij uw naam kennen ?

Robin rees op, wierp zijn hoed en zijn bruine buis af.

— Ik ben de graaf van Huntingdon, zei hij.

Die naam viel als een donderslag onder de aanwezige Normandische edelen. De graaf van Huntingdon, de vogelvrij-verklaarde, die rechten deed gelden op een graafschap ! Hij was den kampioenstitel komen wegkapen. Robin Hood, de gevreesde Robin Hood, was in hun midden, stond vlak voor hen !

Een triomfantelijk licht blonk op in de oogen van den heer van Nottingham. Hij wierp een vluggen blik op Robin Hood, die juist weer wilde knielen om den prijs in ontvangst te nemen.

— Een teeken van mijn hand, dacht de baron nog even. En meteen gaf hij teeken.

Als bij tooverslag veranderde het tooneel van een vroolijke, geestdriftige kermisvreugde in een van geweld en wapengekletter. Overal, waarheen men den blik ook wendde, zag men soldaten, die het ontzette volk ruw achteruitdreven, terwijl andere soldeniers vooruitstormden om een kring rondom Robin Hood te vormen.

Robin Hood gaf zich dadelijk rekenschap van wat er gebeurde.

— Verraad ! riep hij, terwijl hij recht sprong.

En vóór iemand het kon beletten had hij Sir Gwijde zijn zwaard afgerukt en de scheede van het wapen ver van zich weggeworpen.

Hij zwaaide vervaarlijk met zijn wapen in het ronde en wist de toesnellende soldeniers op afstand te houden, evenals de verschrikte edelen.

— Verraad ! herhaalde hij met donderende stem, terwijl hij zich verder dapper verweerde.

Maar Robin Hood werd moe. Hij kon het gevecht, dat hij tegen de opdringende soldaten voeren moest, niet lang meer volhouden. Hij wendde zich vlug om en zag hoe zijn mannen vochten als leeuwen om bij hem te geraken. Hij zag hoe het heele feestterrein reeds overdekt lag met gedooide en gewonde soldeniers. Jammer genoeg zag hij er ook enkelen van zijn getrouwe mannen bij liggen. In de eerste rangen van de strijden bemerkte hij Kleine John, die met zijn knuppel ongenadig in het ronde sloeg en reeds menigen vijand den lust tot verder vechten had ontnomen.

Maar het zicht van gewonden, misschien wel dooden, onder

zijn getrouwen, ontnam hem den moed om verder te strijden. Neen, de overmacht was te groot. Hij mocht die dappere mannen niet laten slachtofferen. Kon hijzelf niet ontkomen, tot daar ! Hij had het gevaar gezocht.

— Mannen, tierde hij, achteruit !... Nu kunt ge me niet meer helpen. De schelmen zijn te sterk. Eindelijk hebben ze Robin Hood gevangen. Keert terug naar het woud en beraamt daar uw plannen. Denkt aan onze vrouwen en kinderen. Verzet is nutteloos. De overmacht is te groot.

Om de aandacht van de zijnen af te leiden, keerde hij zich om en wendde zich naar de tribune. Het zwaard, dat hij in de hand hield, plantte hij diep in den grond, vlak voor de voeten van Sir Gwijde. Zijn oogen fonkelden.

— Hier is uw wapen ! schreeuwde hij. Vrees niets, ik zal u dezen keer met het plat ervan niet tegen den grond slaan, fiere ridder.

Met een ongeduldige beweging schudde Robin de handen van de soldeniers, die hem grijpen wilden, van zijn schouders.

— Ik ben Robin Hood, de Koning van het woud, riep hij tot het adellijke gezelschap, en wee u, indien ge mij durft krenken ! Ge zult het dubbel en dwars bekoopen. Ge denkt mij hierheen gelokt te hebben, slimme heer van Nottingham ! Vóór ik kwam, wist ik reeds, welk gevaar ik liep. Het woord van een van Nottingham is nooit veel waard geweest, dat heb ik reeds meermaalen ondervonden. En op uw belofte rekende ik ook niet. Ik wilde enkel uw uitdaging beantwoorden. En nu sta ik hier, ongewapend, in uw macht. Ge hebt me overrompeld. Maar niet voor lang ! Daarvoor houdt Robin Hood te veel van zijn vrijheid !

De heer van Nottingham was opgestoven, bleek van woede.

— Leidt hem weg ! Sluit hem in den donkersten kelder ! beval hij. Morgen bengelt ge aan de galg, brutale kerel ! riep hij tot zijn gevangene.

Maar voor de tweede maal wist Robin zich los te rukken. Hij kwam vóór het verhoog staan en wendde zich tot prins Jan.

— En gij dult dit onrecht ? vroeg hij snijdend. Och, hoe zou het anders ? Uw heele regentschap is één onrecht. Wij, mannen van het woud, weten wel, wat er in het groote rijk van Engeland gebeurt. We zijn waarachtig niet vergeten hoe gij samen-zweerdet tegen uw eigen vader. Wij weten, hoe gij konkelt tegen uw broeder, onzen geëerbiedigten Koning, Richard Leeuwenhart, die strijdt in het Heilig Land, en dien ge zoo graag van zijn troon zoudt stooten om zelf zijn plaats in te nemen. Maar er komt een tijd, dat er veel veranderen zal in Engeland.

Prins Jan wendde zich tot zijn gastheer.

— Moet ik me hier nog langer laten beleedigen door dien onbehouwen boschbewoner ? vroeg hij, met een stem, die beefde van toorn.

— Brengt hem weg, kinkels, hoort ge me niet ! schreeuwde de heer van Nottingham tot zijn soldaten. Kunt ge met u allen, dien kerel niet baas ?

Robin Hood zei niets meer ; hij stond te wachten met gekruiste armen. Zijn oogen keken hard en uitdagend de dames en heeren aan.

Ruw werd hij gegrepen en weggesleurd. Vijf minuten later zat hij in een donker, vochtig hok en werd de deur achter hem stevig gegrendeld.

— Toch gevangen, mompelde Robin. Arme Marian, haar voor gevoel komt niet bedrogen uit. Maar mijn mannen waken... ze zullen mij hier niet laten.

... ..

Reeds vroeg stond Marian, den avond van het schuttersfeest, op uitkijk aan den weg, waarlangs haar echtgenoot en zijn mannen moesten terugkeeren.

— Wees toch niet zoo ongeduldig, zei vader Tuck, die haar vergezelde.

Hij lachte.

— Ik wed, dat ge straks den heelen stoet zegevierend en wel om de bocht ziet verschijnen, vervolgde hij.

Marian antwoordde niet. Ze liep een eind het pad af ; haar stappen werden steeds vlugger.

— Niet te ver, vrouwe Marian, waarschuwde vader Tuck, waarom blijft ge niet liever in de kampplaats om den terugkeer van uw man af te wachten ?

Ze greep hem bij den arm.

— Hoor, zei ze zenuwachtig.

Hoefgetrappel weerklonk in de verte. Het geluid naderde snel.

— Ze zijn daar, zei vader Tuck en er lag nu toch ook een klank van opluchting in zijn stem.

Marian staarde naar de bocht.

— Kleine John en Roode Will, zei ze dof. Ziet ge wel, ze zijn alleen ! Er is iets gebeurd. O, ik wist het vooruit. Ik heb er den heelen dag een voor gevoel van gehad.

— Zie nu dadelijk de dingen zoo erg niet in, vermaande de pater. Robin zal wel volgen met de anderen.

Marian luisterde niet naar hem. Ze liep hard vooruit... haar hoofddoek gleed af, haar blonde haren wapperden in den wind.

— John, wat is er gebeurd ? riep ze... Loochen niet, ik zie aan uw gelaat, dat er iets ergs is.

Kleine John hield zijn paard in en steeg af. Hij groette Marian eerbiedig en medelijdend. Maar ze greep hem bij den arm en hief zich op de teenen om hem beter in het gelaat te kunnen zien.

— Robin, hijgde ze, is hij gevangen ? Of erger nog, dood misschien ?

— Neen, neen, vrouwe, zei Kleine John, hij leeft. Maar hij werd overrompeld, toen hij naar voren trad om den prijs in ontvangst te nemen. Het was verraad van den heer van Nottingham.

Marian sloot even de oogen.

— Ik wist het, kreunde ze.

Dan keek ze John weer aan en stampvoette.

— En gij ? Waar waart gij dan ? En de anderen ? Hebt ge met zijn allen toegelaten, dat Robin gevangen werd genomen ? vroeg ze bitter.

— Hijzelf beval ons te vluchten en een betere gelegenheid af te wachten om hem te helpen. En Robins raad was verstandig, daarom volgde ik hem dadelijk op. De overmacht was te groot ; het heele slotplein was in één oogwenk gevuld met flinkgewapende soldaten. O, we hebben ons verdedigd, dat kunt ge wel begrijpen. Maar het eenige wat we met verder verzet konden bereiken zou geweest zijn, dat we eveneens gevangen werden genomen of gedood. Nu leven we tenminste nog allemaal, al hebben we een paar gewonden, en kunnen we plannen beraamen om onzen hoofdman te verlossen.

— Ja, ge moet hem redden, zei Marian koortsachtig, ik smEEK u, John, waag alles om hem te verlossen. En gij ook, William.

— Ge moogt op mij rekenen, vrouwe, op mij en op al de anderen, zei William. Dat wij Robin nu alleen lieten was niet uit gebrek aan moed, ik zweer het u, maar we deden het om onze krachten te sparen voor de redding van onzen hoofdman.

— Ja, ja, ik weet, dat ge verknochte mannen zijt ; let maar niet te veel op mijn woorden van daarnet, ze werden in haast en ontsteltenis gesproken, verschoonde zich Robins jonge vrouw.

Ze barstte in tranen uit.

— Arme Robin, snikte ze, gij in gevangenschap, gij de man van de vrijheid, van het woud. O, waarom hebt ge niet naar mij geluisterd ?

Ze wankelde, door wanhoop en verdriet overmand.

— Wees moedig, vrouwe, zei Kleine John, neem mijn arm, dan keeren we naar het kamp terug. Bedwing u voor de andere vrouwen ; gij, als echtgenoot van den hoofdman, moet het voorbeeld geven van moed en zelfbeheersching. Robin zelf zou het ook zoo willen.

Marian bedwong haar tranen.

— Ge hebt gelijk, John, zei ze, kom, laat ons terugkeeren. Waar zijn de anderen ?

— Ik weet het niet, maar ze zullen wel dadelijk komen. We zijn afzonderlijk gevlucht. William en ik zijn naar den stal gegaan, waar onze paarden stonden en kwamen dan ijlings hierheen gegaloppeerd om u het treurige nieuws te brengen.

Marian slikte.

— Waar is Robins paard ? vroeg ze.

— Nog in de schuur, waar we onze dieren gestald hadden. Het is daar goed. De boer van de hoeve is ons welgezind. Wie weet heeft Robin morgen zijn paard reeds niet noodig om naar hier te rijden ?

— Wie weet, antwoordde Marian somber.

Ze huiverde en als een flits vloog een vreeselijke gedachte door haar heen. Indien Robin morgenavond nog maar in leven was. De heer van Nottingham zou niet genadig voor hem zijn.

Het was of vader Tuck dezelfde gedachte had, want eensklaps vroeg hij :

— Is Robin opgesloten in het kasteel van den heer van Nottingham ?

— Ja, vader.

— Vertel me eens alles ? vroeg Marian wat levendiger. Ik wil van het begin af weten, wat er gebeurd is.

Ze waren nu bijna het kamp genaderd, maar ze bleven stilstaan.

— Laat ons hier even zitten, stelde Marian voor, dan kan John ons alles vertellen.

Kleine John verhaalde nu heel het verloop van den dag. Hij beschreef het versierde slotplein, de feeststemming, die er heerschte, en den hoogen bezoeker, die er onverwacht verscheenen was.

— Prins Jan ? vroeg Marian verwonderd. En deed hij niets om Robins gevangenneming te beletten ?

Kleine John maakte een minachtend gebaar.

— Prins Jan, die lafaard, die heult natuurlijk mee met den Normandischen heer. Neen, van hem valt niets goeds te verwachten. Ik denk, dat hij in zijn hart heel tevreden is over Robins gevangenneming. Is de graaf van Huntingdon daarmee niet uit den weg geruimd ?

— En mijn broeder Allan ? vroeg Marian, en er trilde plots nieuwe hoop in haar stem. Zoo ik hem eens een ijlbode stuurde. Misschien kan hij iets voor Robin doen ?

Nu nam vader Tuck het woord.

— Neen, zei hij hoofdschuddend, Allan meent het goed met ons, maar hij is de eenige van de edellieden uit de heele omgeving, die Robins partij zou opnemen. Hij staat alleen tegenover een heele macht. Neen, om Robin te redden kunnen we alleen op onszelf rekenen... en op niemand anders.

Marian boog het hoofd.

— Ge hebt gelijk, antwoordde ze zacht. Vertel verder, John, hoe verliep het schuttersfeest ?

— Robin was de schitterendste van allemaal. Niet éénmaal miste zijn pijl het doel. Hij ging met den eereprijs strijken en werd luide toegejuicht. Uit de handen van de dochter van den heer van Nottingham moest hij zijn prijs ontvangen, doch toen hij vóór het verhoog kwam, werd hij herkend. In een oogwenk, haast te vlug om te beschrijven, was het heele plein vol soldaten, die het volk ruw terugdrongen en Robin omringden.

— Verraad van den heer van Nottingham, zei vader Tuck verachtelijk. Die heeren hebben geen woord. Bah ! zijn dat edellieden !

— En Robin, hoe hield hij zich ? vroeg Marian met beven-de stem.

— Hij trachtte zich nog te verweren, maar zag al gauw in, dat strijd nutteloos was. Toen schreeuwde hij ons toe te vluchten. « Denkt aan onze vrouwen en kinderen ! », riep hij.

— Daarin herken ik mijn Robin, mompelde Marian met tranen in de oogen, altijd dapper en edelmoedig.

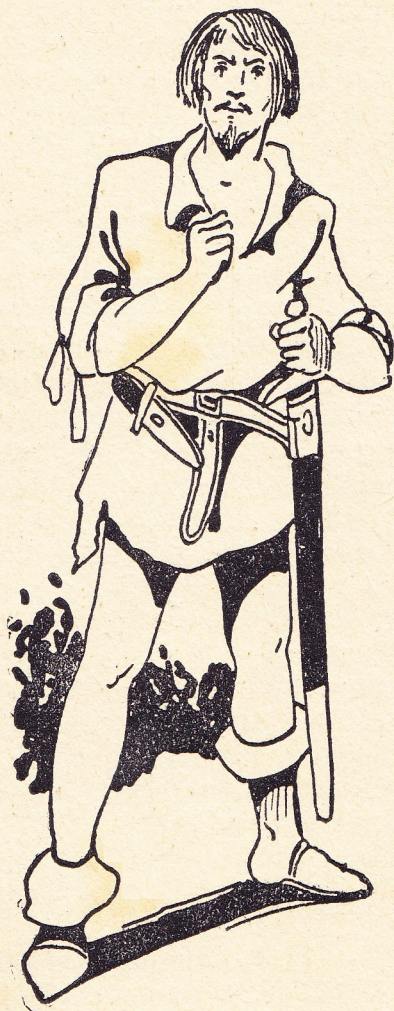
Roode Will wees in de verte.

— Kijk, daar komen de anderen, zei hij opgewonden. Ze zijn dus ook veilig ontsnapt.

Allen gingen nu terug naar het kamp. Met de grootste verslagenheid werd het nieuws van Robins gevangenneming aanhoord. En tot diep in den nacht zat Marian met eenige getrouwen rondom het vuur om te beraadslagen over plannen tot bevrijding van haar man.

Besloten werd, dat Roode Will dadelijk vertrekken zou om in de buurt van het kasteel van Nottingham op verkenning uit te gaan. Zoo gauw hij zekerheid had over hetgeen men met Robin van plan was, zou hij terugkeeren naar het woud. Kleine John en vader Tuck bleven bij Marian. Ze zouden zorgen, dat alle weerbare mannen klaar stonden om op het eerste sein te vertrekken.

— Houd goeden moed, vrouwe Marian, zei Roode Will, toen hij afscheid van haar nam. We zullen Robin bevrijden, al was het ten koste van ons eigen leven.

Roode William, als pachter vermomd, reed met een kar groente naar Nottingham. In de buurt van het kasteel hield hij zijn oud paard in en keek somber op naar de dikke muren met de vele kleine ramen. Daar beneden, in een van de kelders, zat Robin... O, waarom kon hij het slot niet bestormen en zijn beminden hoofdman bevrijden? Maar hij moest verstandig zijn, met geweld was op dit oogenblik niets te bereiken, met list en geduld moest hij te werk gaan.

Hij reed naar het portiershuisje en klopte aan. Hij moest tamelijk lang wachten, maar dan stak een dikke man zijn hoofd om de deur.

— Wat moet ge, boer? snauwde hij. Is dat een manier, om de menschen zoo vroeg uit hun bed te halen? Het is niet eens licht.

— Ik rijd naar Nottingham, maar ik wilde u eerst mijn versche groente laten zien. Weet ge niet, of ze op het kasteel iets noodig hebben?

— Denkt ge, dat ik zooiets ga vragen op dit uur, kalfskop,

— Dat we Robin nu alleen lieten, was niet uit gebrek aan moed (biz. 110).

bromde de portier. De hoofdkok snurkt nog. En als hij iets noodig heeft, zal hij straks zijn knechten wel naar de markt sturen. Scheer u nu weg, ik heb reeds veel te lang mijn tijd verknoeid met u.

— Het spijt me, heer, antwoordde William met geveinsde nederigheid. Ik meende u van dienst te kunnen zijn. 't Is waar, wij pachters staan vroeg op en vergeten dikwijls, dat andere menschen dan nog slapen. En vandaag is iedereen hier zeker nog vermoeid van het feest van gisteren.

— Waart gij er ook ? vroeg de portier met wat meer belangstelling.

— Natuurlijk, heer. Al de pachters van wijd uit de omgeving waren gekomen. Een schitterend feest, heer, schoon weer en een spannende wedstrijd.

— En een nog spannender einde, zei de portier en hij lachte spottend.

Ook William lachte, hoewel hij den dikke man met plezier een klap op zijn kop had gegeven.

— Ge bedoelt zeker de gevangenneming van dien Robin Hood ? vroeg hij.

— Juist, die wilde boschbewoner liep schoon in de val, nietwaar ? En juist toen hij meende den eereprijs mee te nemen. En dan durfde hij nog een grooten mond opzetten ook ; hij beleedigde de edele heeren en zelfs den prins. Maar hij zal vandaag wel een toontje lager zingen.

— Dat geloof ik ook. Zit hij nog altijd opgesloten ?

— Natuurlijk, ezel ! Wat dacht ge dan ? Dat onze heer hem in vrijheid zou laten en aan zijn tafel noodigen voor het avondmaal ? Neen, neen, er zal eindelijk eens een einde worden gesteld aan zijn vrijbuitersleven... en voor goed. De hoogste galg wordt voor hem in gereedheid gebracht.

William verbleekte.

— De galg, stamelde hij.

De portier, plots achterdochtig, keek hem scherp aan.

— Ja, wat dacht ge anders ? Hij heeft den dood dubbel en dwars verdiend. Zijt gij soms ook een van de handlangers van dien Robin Hood ? Ik weet, dat hij veel vrienden heeft onder de boeren.

— Neen, dat wel niet, maar ik verschiet altijd als ik van de galg hoor spreken, antwoordde William, die zich vlug hersteld had van zijn eersten schrik. Hij is toch nog zoo jong.

— Maar oud in schelmstreken. En vandaag krijgt hij zijn loon. Er zal een streng voorbeeld gesteld worden. Vanmiddag,

op de markt van Nottingham, wordt hij opgehangen. Onze heer en nog tal van zijn gasten zullen de terechtstelling bijwonen.

— Prins Jan ook ?

— Neen, prins Jan heeft gisteravond nog zijn reis vervolgd ; hij wilde hier niet blijven overnachten. Onder ons, ik geloof, dat hij zeer ontstemd was over de beleedigende woorden, die Robin Hood hem toeriep. Enfin, ge weet dus, wat er vanmiddag te zien zal zijn te Nottingham. Ge hebt een goeden tijd tegenwoordig : gisteren het boogschuttersfeest, vandaag een terechtstelling. Er komt geen einde aan de vermakelijkheden voor het volk. En rijd nu door met uw kar, man, anders komt ge nog te laat. Ik heb reeds veel te lang mijn tijd bij u staan verkletsen.

De portier verdween in zijn woning en wierp de deur achter zich dicht.

Somber gestemd reed William verder ; het nieuws, dat hij zoojuist gehoord had, schokte hem fel. Eerst dacht hij erover om dadelijk terug te keeren naar het kamp. Maar na even nadenken besloot hij eerst door te rijden naar Nottingham. Misschien kon hij daar meer bijzonderheden vernemen over Robins lot. En zoo de portier niet gezwetst had, en het vreeselijke nieuws waar was, zou hij spoorlags terugkeeren naar het woud om de mannen op de hoogte te brengen. Veel tijd om maatregelen tot Robins redding te nemen was er niet.

William dacht hierover na, terwijl hij zoo snel mogelijk verder reed. Het was nu licht geworden en op den weg werd het drukker. Volgeladen karren en boeren en boerinnen met manden aan den arm gingen naar de markt van Nottingham. Even hield William zijn paard in. Hij aarzelde plots. Zou hij toch niet beter dadelijk terugkeeren naar het woud om de anderen op de hoogte te brengen van het vreeselijke lot, dat Robin wachtte ? Maar neen, hij wilde nog meer zekerheid... Misschien had de portier overdreven.

William reed dus verder, doch zijn hart was zwaar van zorgen en angst om zijn geliefden hoofdman. Hij herademde, toen hij Nottingham bereikte. De zon overgoot het marktplein ; het was een prachtige dag geworden. Groote bedrijvigheid heerschte in het anders zoo stille plaatsje. Men was reeds druk bezig de koopwaar uit te stallen. Voor den vorm deed William hetzelfde. Maar hij had geen rust. En midden in zijn werk liet hij zijn koopwaar in den steek en ging zoo hier en daar een praatje maken. Maar niemand scheen nog iets te weten van het lot, dat Robin Hood wachtte.

— En rijd nu door met uw kar, man (blz. 115)

— Ik kan net zoo goed terugrijden, mompelde William, hier weet men niets méér dan ik. De portier van het kasteel zal toch wel op de hoogte zijn. Ik zou beter doen onze mannen dadelijk te gaan waarschuwen.

Hij keerde naar zijn standplaats terug en begon weer op te laden. Maar plots schenen gebabbel en gelach om hem te verstommen. William keek op en verbleekte. Twee herauten waren op de markt verschenen. Ze staken de trompet, en een ervan ontrolde een perkament.

Williams hart bonsde... hij vermoedde reeds, wat die mannen voor nieuws zouden melden. Hun luide stemmen galmden over het plein. William spande zich in om te luisteren. Maar hij verstond niets van de lange deftige inleiding; in zijn ontstelden geest bleven alleen de laatste zinnen hangen, en die luiden: « Robin Hood, de vrijbuiters, zal zijn wandaden met de doodstraf bekoopen. Hedennamiddag, om drie uur, zal hij op het Marktplaats te Nottingham, in het openbaar, opgehangen worden ».

Er volgden nog een paar hoogdravende zinnen tot besluit, maar William bleef niet verder luisteren. Hij wist genoeg.

Haastig wierp hij zijn laatste koopwaar op zijn kar en reed holderdebolder het plein over, de korte, kronkelende straatjes door, naar buiten toe.

— Nu mag niemand mij achtervolgen, dacht hij snel. Geen spionnen op mijn hielen, en die zullen hier zeker wel zitten. In een paar straatjes, waar hij mannen ontmoette, die hem verbaasd nakeken, riep hij opgewonden :

— Brand, brand !...

— Waar ? werd hem gevraagd.

— Op het marktpllein. De galg staat in brand !

En voort was hij weer.

Hij keek nog even om, alvorens een ander straatje in te zwenken en zag, hoe de mannen zich op hooge beenen naar het marktpllein haastten. Die zouden hem zeker niet achtervolgen, dacht hij, voldaan over zijn list.

Op den eenzamen landweg, even buiten de stadspoort, kwam hij een beetje tot bedaren.

— Ha, die schurkachtige heer van Nottingham durft, zei hij woedend. Hij is al geen haar beter dan zijn voorganger, en dat was een schelm van afmetingen. Robin hangen ! Dat nooit ! Liever vecht ik tot den dood toe. De anderen moeten vlug ge-waarschuwd worden... Wij mogen geen tijd verliezen.

Een beetje buiten het stadje zwenkte William rechts-af en hield stil voor een eenzame hoeve. De boer hier was de mannen uit het woud goed gezind. Hij kwam haastig naar buiten ge-loopen.

— Is er nieuws ? vroeg hij op gedempten toon.

— Vreeselijk nieuws, antwoordde William. Als wij het niet kunnen verhinderen, wordt Robin Hood vanmiddag gehangen, als de eerste, de beste boef.

— Gehangen, stamelde de pachter. Maar dat is een onge-hoorde schande... een onrecht !

— Wij zullen het trachten te verhinderen... Wat ! Trachten ! Neen, we zullen het verhinderen. Zoolang een der onzen leeft, zal Robin niet hangen, Luister nu eens, vervolgde hij dan, eenigszins kalmer. Robins paard staat hier nog, nietwaar ? Geef het mij en houdt gij deze kar in bewaring. Het komt er nu op aan geen tijd meer te verliezen.

De boer spoedde zich heen om Robins paard te halen. Hij ook was begaan met het lot van den hoofdman uit het woud. Toen hij met het mooie rijdier terugkeerde bij William, sprong deze dadelijk in het zadel. Alvorens weg te rijden keerde Robins luitenant zich nog eens om.

— Zeg eens, vroeg hij, houden ze er in Nottingham een beul op na ?

— Neen, niet dat ik weet. In elk geval moet hij van buiten de stad komen.

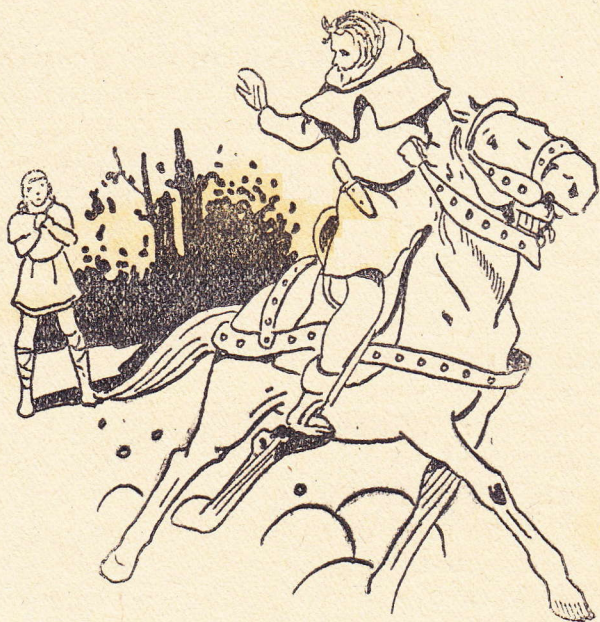
— Ge weet niet waar hij woont ?

— Jammer genoeg niet. Dat weet eigenlijk niemand, vertelde de boer haastig en dat is maar goed ook, anders kon de heer van Nottingham wel elke week een anderen beul aanstellen. Hij zou geen oogenblik meer gerust leven, die beul. Daarom houdt hij zich ergens verscholen in een of ander huisje, ver van de stad.

— O, zei Roode Will, en hij lachte even. Daarop reed hij spoorlags heen.

De pachter stond hem na te kijken... Bezorgd schudde hij het hoofd.

— God geve, dat ze erin slagen Robin Hood te redden, mompelde hij. Maar het is een gedurfde, haast niet te verwezenlijken onderneming.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158